

mener heller ikke, at Ministerens Stilling er rigtigt stemmende med Ordene i Sygekasselovens § 6, 2det Stykke. Men, som sagt, jeg ønsker for mit Vedkommende ikke ved denne Lejlighed at rejse nogen Debat om disse Forhold. At Reguleringsfonden ophæves samtidig med Maksimumsgrænserne er i sin gode Orden; det første er en simpel Følge af det sidste. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og uforandret Vedtagelse.

Piper: Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) har nu gjort Rede for, hvorledes man i sin Tid kom til at indsætte Bestemmelsen om Maksimaltakster i Loven om Sygekasser. Idet jeg ganske kan tiltræde de Bemærkninger, som i øvrigt faldt fra det ærede Medlem, og erkender, at der er en ekstraordinær Tilstand til Stede, som nødvendiggør, at man i alt Fald midlertidig viger bort fra disse Maksimaltakster, skal jeg paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger fra det andet Ting. Det maa vel blive Opgaven til den Tid, da denne Lovs Varighed udløber, at søge at finde andre Grænser for Statshjælpen til Sygekasserne, idet jeg ligesom det ærede Medlem, der talte, er ganske overbevist om, at de hidtilværende Grænser kan man neppe komme tilbage til, naar de nu bliver overskredet.

Vejstrup: De to Ændringer, der her tænkes indført i den bestaaende Sygekasselov, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale. Det er jo en Selvfølge, at det ikke alene er enkelte Personer, som denne Situation i høj Grad influerer paa, men at den ogsaa berører en hel Masse Institutioner og Organisationer paa en Maade, som er i høj Grad uheldig. Jeg anbefaler disse Ændringer, saa meget mere, som jeg for mit Vedkommende altid har staaet som Modstander af, at man overhovedet indførte Maksimaltakster med Hensyn til Statens Tilskud til ubemidlede Sygekassemedlemmer. Da vi i sin Tid havde Sygekasseloven til Behandling, fremhævede jeg det urimelige i at indføre disse Maksimaltakster, fordi jeg følte mig overbevist om, at det vilde hindre den normale Udvikling af Sygekasserne, som vi alle sammen, i alt Fald saa vidt det er kommet til Orde, ønsker en sund og normal Udvikling. Og jeg ser ikke nogen Mulighed for, at man er i Stand til at fastsætte en Maksimaltakst, altsaa en Grænse for Stats-

kassens Tilskud til de anerkendte Sygekasser, dersom man ikke samtidig sætter en Grænse for de Udgifter, der hører med til Sygekassernes Virksomhed, og herved tænker jeg særlig paa de Lægehonorarer, som først og fremmest er afgørende for Sygekassernes økonomiske Basis. Jeg tror derfor ikke, at der er Mulighed for med særlig stort Held at fastsætte en Maksimalgrænse, i alt Fald viser det sig, at vi ret hurtigt er kommet dertil, at vi maa ændre de Bestemmelser, som fastsattes da man sidst havde Sygekasseloven til Behandling. Jeg er ganske enig med de ærede Medlemmer, som har haft Ordet, naar de derom udtaler, at der ikke er megen Sandsynlighed for, at man vil komme tilbage til de Bestemmelser, som blev fastsat, da Loven sidst var til Behandling. Jeg stiller mig stærkt tvivlende med Hensyn til om det overhovedet er muligt eller gavnligt at fastsætte Maksimaltakster, for saa vidt som man ønsker Institutionen vedvarende Fremgang. Jeg tror, som sagt, at skal man fastsætte Maksimaltakster, maa man ogsaa gaa ind paa at begrænse de Krav, der stilles til Sygekasserne. Imidlertid skal heller ikke jeg ved denne Lejlighed rejse en Diskussion, saa meget mere som der af ærede Medlemmer er udtalt, at Lovforslaget ønskes fremmet uforandret, og dertil skal jeg tilsige mit Partis Støtte.

Lewinsky: Ogsaa jeg ønsker paa mit Partis Vegne at slutte mig til den enstemmige Anbefaling for det foreliggende Lovforslag, der har lydt i Dag. Jeg gør det med saa meget mere Tilfredshed, som den Bestemmelse om Maksimalgrænse, der i sin Tid indsattes i Landstinget, ikke var efter mit Ønske. Det var et Forslag, der blev gennemført efter Forhandlinger i Fællesudvalget som et Kompromisforslag, og det led som alle Kompromisforslag af den Skrøbelighed, at det ikke var tilfredsstillende; det har jo ogsaa vist sig, at det ikke var det. Sygekasserne er blevet stillet overfor det Alternativ enten at skulle indskrænke de Ydelser, de kunde give Medlemmerne, eller at skulle forhøje den Præmie, Medlemmerne skulde yde for at staa i Sygekasserne, og ingen af disse Veje er anbefalelsesværdig. Jeg ser derfor med Tilfredshed, at man nu gaar bort fra dette Forslag, og jeg skal udtale min Glæde over, at man fra alle Sider erkender, at man, naar man først er gaet bort derfra, neppe nogen Sinde vil vende tilbage dertil. Med disse Bemærkninger skal ogsaa jeg